

Ἡ μικρὰ ἀπόχη, εἶδος μικροῦ ἀλιευτικοῦ δικτύου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τῆς ἡρᾶς ἀπουχάξ' (πιάστηκε ἡ τὰ δίχτυα Πβ. συνών. φρ. ἐπιάστηκε τὴν πόχα) Ζαγόρ. Συνών. ἀπόχι 1, ἀποχίδι.

ἀποχαλάζιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. χαλάζιν, δι' ὃ ἰδ. χαλάζι.

Κῦμα ἔτοιμον νὰ ἐκσπάσῃ, νὰ ἀφρίσῃ ἢ καὶ παφλάσῃ ἤδη.

ἀποχαλακῶνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀποχαυνοῦμαι, ἀποναρκοῦμαι, παραλύομαι ὑπὸ νωθρότητος. Συνών. ἀποχαμνένω 3, ἀποχαρβαλῶνω 2.

ἀποχάλαμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ, παρ' ὃ καὶ ἀποχαλάνω.

Κλαυθμὸς ἰσχυρὸς ἰδίᾳ παιδίου.

ἀποχαλαρῶνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποχαλερῶνω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χαλαρῶνω.

Χαλαρῶ ὁλοτελῶς ἢ ἀρκούντως ἐνθ' ἄν.: Ἐπεχαλάρωσα τὸ ζωνάρι μ' Χαλδ. Συνών. ἀχαμνίζω, ξεσφίγγω.

ἀποχαλασμός ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ.

Παντελὴς καταστροφή, πλήρης ὀλεθρος.

ἀποχάλι τό, ἀμάρτ. ποχάλι Κάσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. χάλι.

Πλόκαμος ὀκτάποδος: Ἄσμ.

Κι ἂν εὖρης κ' εἰς τὴν πλώρη σου τὸν Βλάχο τὸ Μιχάλη θενὰ ἄστῃ ἡ τὰ χέρια του ἀχταποδιοῦ ποχάλι.

ἀποχαλινῶνω ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποχαλινῶ.

Ἀφαιρῶ τὸν χαλινὸν τοῦ ζώου. Συνών. ξεχαλινῶνω.

ἀποχαλκῶνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χαλκῶνω.

Ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν. Συνών. ξεμπακιρῶνω.

ἀπόχαλον τό, Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαλῶ.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ μαραμμένα καὶ δὴ ἀπόβλητα φύλλα τῶν κραμβῶν.

ἀποχαλῶ κοιν. ἀποχαλάνω Πόντ. (Σάντ.) ἀπιχαλάνω Καππ. ποχαλῶ Κίμωλ. κ.ά. ἀποχαλινῶ ἐνιαχ.

Τὸ ἀρχ. ἀποχαλῶ.

1) Χαλῶ τελείως, καταστρέφω, φθείρω κοιν.: Πῆγε νὰ διορθώσῃ τὸ ρολοὶ καὶ τ' ἀποχάλασε. Τ' ἀποχάλασε τὸ σπῖτι κοιν. || Ἄσμ.

Τραυλίζε βορρὰς ἀέρας καὶ τὰ σκόρπισε

κ' ἡ φουρτούνα τοῦ πελάου τ' ἀποχάλασε

Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. καταστρέφομαι, φθείρομαι ἐξ ὁλοκλήρου κοιν. καὶ Καππ.: Γιὰ νὰ μὴν ἀποχαλάσουνε τὰ σιαφύλια τὰ τρυγοῦνε τώρα. Ἀποχάλασε τὸ ρημαδιακὸ κοιν. || Ἄσμ.

Ὀλημεριᾶς ἐχτίνισκαν, τὴ νύχτ' ἀπιχαλάνει

(τὸ κτιζόμενον γεφύρι) Καππ. 2) Μεταφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς σὴνῃθ.: Ἀποχάλασε αὐτὸ τὸ παιδί. Συνών. ἀποχαρβαλῶνω 3. 3) Μέσ. καταβάλλομαι, ἀποκάμνω Θῆρ. κ.ά.: Σὰν ἀποχαλασμένη εἶναι ἀπὸ τὴν κακοπάθεια Θῆρ. Συνών. χαλῶ. 4) Κλαίω ἀπὸ καρδίας, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίου Πόντ. (Σάντ.)

ἀποχαμηλὰ ἐπίρρ. κοιν. ἀποχαμπηλὰ Πελοπν. (Μάν.) ἀπουχαμ'λὰ βόρ. ἰδιώμ. ἀπουχαμπλὰ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀποχαμελὰ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χαμηλὰ.

Ἐκ τῶν χαμηλῶν μερῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποχαμηλὰ πέρασε - φάνηκε κττ. κοιν. Ἀποχαμελὰ ἔρται ἕναν λαλίαν (ἔρχεται μία φωνή) Χαλδ. Ἀντίθ. ἀποψηλὰ.

ἀποχαμνένω Πελοπν. (Μάν.) ἀποχαμνύνω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἀχαμνένω, παρ' ὃ καὶ χαμνύνω.

1) Καθιστῶ τι πυκνότερον τὴν σύστασιν πρότερον ὄν ὑδαρές, ἐπὶ φαγητοῦ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Βάλον ὀλίγον ἀλεύρ' ὅς σὸ φαεῖν κι ἀποχάμνυνον ἀτο (βάλε ὀλίγον ἄλευρον εἰς τὸ φαγητὸν κτλ.) Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ εἶμαι ὑδαρὴς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ φαεῖν ἐπεχάμνυνε Χαλδ. 2) Ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ τινα τελείως Πελοπν. (Μάν.): Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀποχαμνένει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀμτβ. ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι τελείως: Μὰ τί ἐπαθες ἐσὺ κι ἀποχαμνένεις; Ἀποχάμνυνε ἀποχάμνυνε ὥσπου πέθανε.

3) Μέσ. παραλύονται αἱ δυνάμεις μου, ἀποχαυνοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποχαλακῶνω.

ἀποχαμνυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαμνένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἐξασθενοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι τελείως: Ὁ γέρος ὅλο κι ἀποχαμνυνέσκει τὸν τελευταῖο καιρό.

ἀποχάμω ἐπίρρ. κοιν. ἀποχάμου πολλαχ. ἀπουχάμου βόρ. ἰδιώμ. ἀποχάμαι ἐνιαχ. ἀποχάμαις Δ.Κρήτ. πόχamai Κύπρ. ἀπόχama Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χάμω.

1) Ἐκ τοῦ ἐδάφους κοιν.: Σήκωσε τὸ βιβλίον ἀποχάμω. Τὸ πῆρα ἀποχάμω. 2) Ἐντελῶς χαμαί, κατάχαμα Λεξ. Δημητρ. 3) Μέχρι γῆς Κύπρ.: Ἐχαλάσαν τοὺς τοίχους οἱ αἶγες τὸ ἔμεινεν τ' ἀμπέλιν σου πόχamai (μέχρι γῆς ἐνν. ἀπεριτείχιστον).

ἀποχαντέβλωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχαντεβλῶνω.

1) Ἐξάρθρως, διάλυσιν τῶν ἐξ ὧν σύγκειται τι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. ξεχαρβαλῶμα. 2) Ἐξάντλησις Πόντ. (Σάντ.)

ἀποχαντεβλῶνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Ἐξάρθρῶ, διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐσურεν κ' ἐπεχαντέβλωσεν τὴν κάλτσαν Τραπ. Ἐπεχαντεβλῶθεν τὸ καλάθ' αὐτόθ. || Φρ. Κρούω κι ἀποχαντεβλῶνω σε! (ἀπειλή) αὐτόθ. Συνών. ξεχαρβαλῶνω. 2) Μέσ. ἐξαντλοῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

***ἀποχάνω** (I), ἄορ. ἀπόχana Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπόχασα Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. ἀποχάνομαι ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 4,119 ἀπουχάνουμι Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χάνω (I).

1) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ., μένω μὲ στόμα ἀνοικτόν, μένω ἐκστατικός, ἐξίσταμαι Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.): Ἀπουχάθ' κι νὰ τ'ν κοιτάς Ἀδριανούπ. Οὐ δράκους θάμαξι κι τὸν ἔγλιπι καλὰ καλὰ. —Τί ἀπόχασις νὰ μὴ γλέπς; (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποχαῖλῶνομα 1. 2) Μέσ. περιπίπτω εἰς κωματώδη κατάστασιν, μένω ἀναίσθητος Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

